

2418048647

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
1 Гж1 3436/2024
20.11.2024. године
Ниш

ПРИМЉЕНО

28. 11. 2024.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ЗАВОД ЗА УРГЕНТНУ МЕДИЦИНУ НИШ

ОСНОВНИ СУД
У НИШУ
ПОТПИС

28 JAN 2025

Ч69

ДРЖАВНО ПРАВОБРАНИЛАШТВО
ОДЕЉЕЊЕ У НИШУ

03. 12. 2024

БР.

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Зорана Милошевића, председника већа, Ксеније Џомбић и Лидије Стошић, чланова већа, у правној ствари тужиље Василике Стојановић из Ниша, коју заступа пуномоћник Саша Петровић, адвокат из Крагујевца, против туженог Завода за ургентну медицину Ниш, кога заступа Државно правоборанилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате потраживања из радног односа, одлучујући по жалби тужиље, изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу 15 П1 3276/2021 од 18.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 20.11.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиље Василике Стојановић из Ниша и пресуда Основног суда у Нишу 15 П1 3276/2021 од 18.06.2024. године у ставу првом и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да јој тужени на име неисплаћене увећане зараде по основу прековременог рада исплати за месец децембар 2019. године износ од 5.577,01 динара, са законском затезном каматом почев од 31.01.2020. године, па до коначне исплате.

Ставом другим изреке, утврђено је да је тужба тужиље према туженом повучена у делу који се односи на неисплаћену зараде по основу прековременог рада и то за период од јануара 2018. године до новембра 2019. године и за период од јануара 2020. године до маја 2021. године и у делу захтева којим је тражила исплату увећане зараде за рад на дан државног празника, на име увећане зараде за рад ноћу и накнаде зараде за време одсуствовања са рада на дан празника који је нерадни дан.

Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 9.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужиља је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у ставу првом и трећем изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да Апелациони суд у Нишу преиначи првостепену пресуду или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Испитујући побијану пресуду сходно чл. 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/2013, 74/2013, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023), а након разматрања списка предмета и оцене навода у жалби, Апелациони суд налази да је жалба тужиље неоснована.

У поступку пред првостепеним судом и побијаним одлукама нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које повреде овај суд пази по службеној дужности, нити повреде из тач. 12 исте одредбе, на коју се указује жалбом туженог, јер побијана одлука садржи довољне и јасне разлоге о одлучним чињеницама на којима првостепени суд заснива свој закључак.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на радном месту лекара специјалисте опште медицине, обављајући рад на радном месту у амбуланти и на пријему позива код туженог. Из приложених писаних доказа произлази да је тужиља послове, ближе одређене Анексом уговора о раду од 12.06.2018. године, обављала у амбуланти туженог, а не на терену, која чињеница током поступка није била спорна међу парничним странкама. Радно време тужиље било је организовано тако да је у спорном месецу, радила по седам часова, али и по 12 часова, у дневној и ноћној смени, односно у турнусу, по распореду радног и слободног времена, по моделу 12-24-12-72, што је утврђено из писаних доказа у списима предмета. На основу писане документације коју је доставио тужени, вештак економско финансијске струке извршио је поређење евидентираних часова рада и извршио обрачун прековременог рада у варијантама четрдесеточасовне и тридесетпеточасовне радне недеље тужиље, при чему је вештак у варијанти четрдесеточасовне радне недеље утврдио да не постоји разлика између исплаћених и припадајућих часова прековременог рада, а имајући у виду да је тужиља са туженим имала уговорено радно време од 40 часова недељно, што је утврђено и Одлуком о утврђивању дужине и распореда радног времена у заводу број 5350 од 13.11.2018. године. У варијанти обрачуна са тридесетпеточасовном радном недељом вештак извршио обрачун разлике неисплаћеног прековременог рада у износу од 5.577,01 динара. Тужиља је тужбени захтев прецизирала на износ од 5.577,01 динара и предложила да суд усвоји овако постављени тужбени захтев, док је тужени предложио одбијање истог.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд одбио је тужбени захтев тужиље прихватијући варијанту обрачуна вештака за четрдесеточасовну радну недељу, налазећи да послови које је тужиља радила у спорном периоду не спадају у послове за које је прописано скраћено радно време, а који закључак као правилан приhvата и Апелациони суд.

Приликом доношења побијане пресуде, правилно првостепени суд има у виду да су, поред одредаба Закона о здравственој заштити и Закона о раду, за решење спорног правног питања релевантне и одредбе општег акта који је био у примени у спорном периоду, односно Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 106/2018), који је на снази био од 08.01.2019. године до 08.01.2020. године.

Посебан колективни уговор за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе у члану 37 прописује да запосленима који раде на нарочито тешким, напорним и за здравље штетним пословима на којима и поред примене одговарајућих мера безбедности и заштите живота и здравља на раду, средстава и опреме личне заштите, постоји повећано штетно дејство на здравље запосленог (у даљем тексту: радна места са повећаним ризиком) скраћује се радно време сразмерно штетном дејству услова рада на здравље и радну способност запосленог, у складу са законом и овим уговором.

Поред тога, чланом 42 истог акта прописано је да запослени здравствени радник који ради прековремено у складу са чланом 39-41 и чланом 95 овог уговора има право на додатак на плату за прековремени рад, у складу са овим уговором (став 1). Запослени немедицински радник и здравствени сарадник који ради прековремено има право на додатак на плату за прековремени рад, у складу са овим уговором (став 2). На захтев запосленог прековремени рад из става (1) и (2) овог члана се тромесечно прерачунава у слободне сате, уместо права на додатак на плату (став 3). Послодавац је дужан да запосленом обезбеди коришћење слободних сати из става (3) овог члана најкасније у року од шест месеци од протека тромесечја у коме их је остварио (став 4). О слободним сатима се води евиденција (став 5). За сваки сат прековременог рада, запослени има право на сат и по слободно (став 6), док је чланом 43 прописано да ако због потреба процеса и организације рада слободни сати не могу бити искоришћени у року из члана 42 став 4 овог уговора, запослени остварује право на додатак на плату за прековремени рад, у складу са законом и чланом 95 овог уговора (став 1). Ако запослени не може да искористи слободне сате због престанка радног односа или премештаја на послове у другу радну јединицу, има право на додатак на плату за прековремени рад (став 2). Чланом 95 став 1 тачка 4 истог акта уређује да запослени има право на додатак на плату за прековремени рад здравствених радника (дежурство и рад по позиву) - 26% од основне плате.

Додатно, Анексом уговора о међусобним правима, обавезама и одговорностима (о раду) број 1268 од 23.03.2006. године, а који Анекс је код туженог заведен под броје 2852 од 12.06.2018. године, који су парничне странке закључиле, уређено је да је тужиља запослена на радном месту доктора медицине специјалисте у хитној медицинској помоћи (без бенифицираног радног стажа), док је Одлуком о утврђивању дужине и распореда радног времена код туженог број 5350 од 13.11.2018. године утврђено да је дужина радног времена запослених који су распоређени на радна места у Одељењу за пријем и обраду позива, Одељењу за збрињавање оболелих и повређених у амбулантама установе и Одсеку за медицинску статистику, фактурисање и снабдевање лековима, пуно радно време и износи 40 часова недељно, при чему Одељење за пријем и обраду позива, где је тужиља била распоређена, врши пријем и обраду позива од 00-24 часа сваког дана.

Правилном применом одредаба закона, општег акта који је у примени код туженог, уговора о раду и Одлуке о утврђивању дужине и распореда радног времена код туженог, првостепени суд потпуно утврђује чињенично стање и изводи правilan закључак о неоснованости тужбеног захтева.

Наиме, правило првостепени суд, а супротно жалбеним наводима тужиље, закључује да тужиља у спорном периоду није била распоређена на радном месту за које је прописано скраћено радно време, већ на радном месту за које је прописано пуно радно време, од 40 часова недељно, па је правilan закључак првостепеног суда да је тужбени захтев тужиље неоснован.

Приликом одлучивања, Апелациони суд имао је у виду и остале жалбене наводе тужиље, али је нашао да је првостепени суд у образложењу своје одлуке дао разлоге којима се на јасан и потпун начин објашњава како је текао доказни поступак, који су докази изведени у току поступка и како су утврђене чињенице битне за решавање насталог спора. Из тог разлога, другостепени суд неће понављати разлоге првостепеног суда за неоснованост тужбеног захтева, будући да се у жалби не указује на било који нови доказ или чињеницу који могу бити од значаја за доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Имајући у виду све претходно наведено, првостепена пресуда оцењена је као правилна и на закону заснована, а жалбени наводи тужиље као неосновани и без утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Правилна је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке пресуде, имајући у виду да је иста донета у складу са чланом 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, сходно одредби члана 390 и члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 20.11.2024. године, 1 Гж1 3436/2024

Председник већа-судија
Зоран Милошевић, с.р.

